

Náš Život

Velikonoce 2016
č. 26

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Farnost v číslech

ať je to méně či více, jsme rádi za naše společenství

Rozhovor

Anežka
Novotná

Do farnosti přibývají nové ratolesti

Na skok opět v době vánoční
Ohlédnutí za společnými chvílemi ve farnosti

Světové dny mládeže v Krakově

nejvyšší čas se odhodlat jet

Brána Božího milosrdenství
vstoupili jsme do ní i v nedalekém Bozkově

Milí čtenáři a přátelé našeho časopisu, vánoční doba se nám o něco rychleji než obvykle změnila na dobu postní a velikonoční. Tím více si uvědomuji, jak je dnešní doba uspěchaná a ponouká člověka k chaosu. Jsem ráda, že i přes- to jsme se dokázali zastavit, věnovat svůj čas ostatním ať už spoluúčastí na akcích farností nebo napsáním nějakého příspěvku, díky kterému vzniklo již 26. číslo Našeho života. Díky!

Větší část postní doby je již za námi, ale mnohé nás ještě čeká, např. velikonoční obřady s drobnou změnou vyhlášenou svatým otcem Františkem (symbolické umývání nohou i ženám) nebo pravděpodobně poslední slavení obřadů s otcem Tomášem Holubem v Rokytnici.

Ale o tom to není. Ať nám už postní doba přinese cokoliv, přeji Vám, abyste v tomto čase objevovali Jeho lásku a milosrdenství, které nám projevil nejen svou smrtí na kříži, ale stále nám ji projevuje v každodenním životě.

Přeji, ať skrze pokání očistíme naši duši a dokážeme vnímat Boží světlo, které prozařuje každý náš tmavý kout...

*Za redakci Našeho života
Veronika Palmová*

Velikonoce

Velikonoční pořad bohoslužeb

Květná neděle

Poniklá	sobota	18:00
Harrachov	neděle	8:30
Rokytnice n/Jiz.	neděle	10:30
Jablonec n/Jiz.	neděle	12:30

Pondělí Svatého týdne

Harrachov	18:00
-----------	-------

Úterý Svatého týdne

Rokytnice n/Jiz.	18:00
------------------	-------

Středa Svatého týdne

Poniklá	18:00
---------	-------

Čtvrtek Svatého týdne

Jablonec n/Jiz.	18:00
Rokytnice n/Jiz.	20:00

Pátek Svatého týdne

Rokytnice n./Jiz.	Křížová cesta	11:00
Jablonec n/Jiz.	páteční obřady	14:30
Rokytnice n/Jiz.	páteční obřady	15:00

Sobota Svatého týdne

Vigilie Vzkříšení Ježíše Krista

Rokytnice n/Jiz.	sobota	20:30
Jablonec n/Jiz.	neděle	5:00

Neděle Vzkříšení Ježíše Krista

Rokytnice n/Jiz.	10:30
------------------	-------

Velikonoční pondělí

Rokytnice n/Jiz.	10:30
------------------	-------

V ostatních dnech je obvyklý pořad bohoslužeb

Velikonoční zamyšlení otce Iva

Přátelé Boží, přátelé Božího slova, přátelé nového života, na který se připravujeme a který se zde na zemi učíme žít proto, abychom ho při odchodu z tohoto světa uměli přijmout.

Rozdíl mezi jednáním člověka a skutky Božími je kromě jiného v tom, že člověk se neustále vrací zpět, Hospodin však zve člověka dopředu, k budoucnosti, k novému životu, k věčnosti. Vždyť Bůh k nám přichází z budoucnosti – věčnosti, která je před námi a nad námi.

Žádný guru, rabin, imám či kněz člověka plně neuzdraví ani nespasí. Všichni jsme jen ukazateli k věcem vyšším nebo časnými průvodci na cestě člověka k sobě samému, k člověku i k Bohu.

Jde jen o to, zda pro nás tyto svátky budou opět krokem ke změně života, k jeho naplnění, připravenosti na život věčný v plodném prolínání sil lidských s mocí Boží.

Připravujeme se slavit druhou ze tří „Svatých nocí“ pro Boží lid (Noc Narození – Vánoce, Noc Vzkříšení – Velikonoce, Noc Přítomnosti – Sslání Ducha sv.)

Vždyť tato noc je:

- nocí rovnosti - ztrácí se v ní rozdíl mezi lidmi - byl jen jeden lid Boží
- nocí svobody – s pomocí Boží lid vyšel z násilí otroctví
- nocí odpoutání od minulosti – zanechal za sebou tíhu nelidskosti

- nocí nadějí budoucnosti – lid kráčel vstříc zaslíbené zemi
- nocí věrnosti, vytrvalosti a moci Boží blízkosti – platnosti Boží smlouvy

Lid „staré smlouvy“ si měl (dělá to až dodnes) každoročně tuto noc zpřítomňovat – zakoušet rok co rok tuto rovnost, svobodu, uzavřenou minulost, naději budoucnosti, dech věčnosti, velikost neustálých Božích činů.

Člověk (i věřící) má však i jinou možnost. Touto nocí jen projít a vrátit se opět ke svému životu, nebo ji prostě ignorovat – na oba způsoby nás Slovo Boží upozorňuje – se všemi důsledky...

Co na to říct: Snad jen, že vždycky něčemu nebo někomu sloužíme. Jde jen o to, komu sloužíme a co to s naším životem dělá.

A proto: „*Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si v tento čas, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové a zemřeli, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům však sloužíme Hospodinu.*“ (Jozue 24:15)

Požehnaný čas vycházení z temnot. Požehnaný čas následování příkladu Ježíše Krista na jeho cestě k člověku i Bohu Otci. Pokojný a plodný čas přátel Božích na této zemi.

P. Ivo

Od sousedů z Pasek - nová Boží muka

S vděčností, přáním a požehnáním za nové duchovní stopy v našem kraji.

Ivo Kvapil

Naše farnosti v orientačních číslech roku 2015

Harrachov

Křty	0
Svatby	1
Pohřby	4
Břimovanci	0

Průměrná návštěvnost místních věřících: 15 + turisté
Sbírky: neděle 77.083,- Kč

Všednodenní sbírky 20.200,- Kč.

Jedna kostelnice, jedna varhanice, dvě ministranty, čtyři zpěvačky

Našeho adoptivního chlapce Sagara jsme podpořili částkou 8.156,- Kč

Poniklá

Křty	1
Svatby	0
Pohřby	6
Břimovanci	0

Průměrná návštěvnost místních věřících: 30 + turisté
Nedělní sbírky 60.127,- Kč

Všednodenní sbírky 17.060,- Kč

Dvě kostelnice, čtyři ministranti, jedna varhanice, čtyři zpěvačky

Naši adoptivní slečnu Lizanyi jsme podpořili částkou 7.550,- Kč

Rokytnice n/Jiz.

Křty	1
Svatby	0
Pohřby	2
Břimovanci	0

Průměrná návštěvnost místních věřících: 25 + turisté
Nedělní sbírky 63.450,- Kč

Všednodenní sbírky 9.216,- Kč

Jedna varhanice, jeden varhaník, dvě zpěvačky

Naši adoptivní slečnu Catherine jsme podpořili částkou 6.806,- Kč

Jablonec n/Jiz.

Křty	0
Svatby	0
Pohřby	10
Břimovanci	0

Průměrná návštěvnost místních věřících: 25 + turisté
Nedělní sbírky 56.474,- Kč

Všednodenní sbírky 6.800,- Kč

Jedna varhanice, tři ministranti, jedna zpěvačka

Našeho adoptivního chlapce Deepaka jsme podpořili částkou 6.350,- Kč

Společná čísla:

Celková výše státních dotací na opravy: 426.159,- Kč (izolace kostela v Harrachově, dokončení zdi kolem kostela v Rokytnici/Jiz.)

Náš život v roce 2015:

Počet vydání - 3 x, počet výtisků - 410

Zajímavé návštěvy, které u nás pobýly:

Bohoslovci z pražského semináře - 3

Africký kněz z Burkiny Faso - 1

Pěší polští poutníci do Kompostely - 2

Děti z Katolické mateřské školky Sv. Klimenta v Praze - mnoho

Účetní královéhradecké diecéze včetně ekonoma - 14

Kněží našeho vikariátu včetně jáhna, účetního a stavebního technika - 9

Počet koncertů a duchovních akcí v našich kostelích - 19

Počet odběratelů farního mailu - 85

S osobní vděčností, lidským přáním i Božím požehnáním

b. Ivo

Odkdy chodí Mikuláš i ve dne?

Byla sobota 5. prosince. Samozřejmě, každý ví, že tuhle noc chodí Mikuláš s andělem a čertem. Ale tentokrát si všichni tři nějak pospíšili a přišli už odpoledne k nám - na Minispolčo!

Sešli jsme se na faře. Mamky hned zasedly k přívěškům z Fima a citátům a začaly je svazovat k sobě dohromady. My děti jsme se mezitím honily a všelijak jinak dováděly. Anička Marková i Honzík Plucha měli trpělivosti opravdu hodně. Ale asi jsme to s tou honičkou trochu přepískli, a tak najednou zmizeli. Asi šli domů... Tak jsme zasedli ke stolu a nacvičovali koledy na „Jesličkáře“. Najednou se ozvalo: Cililink! A PŘIŠLI! Do místnosti vtrhl čert a za ním vstoupil

Mikuláš s andělem. Čertík hned věděl o těch nejzlobivějších dětech a taky je za to pořádně vypeskoval. Mikuláš zjišťoval,

jak byl kdo hodný, přímo od pana faráře nebo maminěk. Spokojený byl, až když jsme mu slíbili, že se polepšíme, a za doprovodu fléten mu zazpívali Tichou noc. Anděl nám potom rozdál dobroty: jablíčka, gumové žízalky a velké želatinové OKO, které nás bude stále sledovat, jestli plníme, co jsme slíbili. Poděkovali jsme jim a všichni tři odešli. Tak jsme se zase pustili do nácviku „Jesličkářů“, aby z nás měl Mikuláš příště radost.

Magda Jarošová mladší

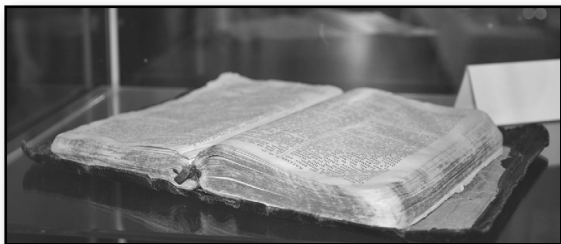
Ze života církve

Světové muzeum bible v naší zemi

Město Jablunkov se bude už brzy chlubit zajímavým unikátem. V nejvýchodnější části republiky totiž 19. 12. 2015 otevřeli Světové muzeum bible. Zakládá ho skupina nadšenců, kteří posledních šest let objížděli Česko s putovní výstavou a shromažďovali stovky různých výtisků Písma svatého. Teď pro ně našli nový domov v chátrajícím kláštere Alžbětinek. Nejstarší bible je z roku 1549, mají tu i žalmy z roku 1540. Jsou zde i biblické příběhy, které jsou v Braillově písmu. „Sbírka je velmi rozsáhlá. Materiály byly dovezeny například z Číny,

Brazílie, Panamy, Kanady. Světové muzeum bible bude mít časem pobočky také v Ostravě, na Slovensku a Polsku. Naplno by mohlo začít fungovat v horizontu dvou let.

Ivo Kvapil

Fimoprástky 2015

Vlastně to začalo v jeden horký srpnový podvečer, když se nás pan farář na farní radě zeptal, jestli budeme chtít na půlnoční zase citáty. Určitě! Ale jakou formou tentokrát? ... a v tu chvíli jsem si vzpomněla na žluté srdíčko, které jsem dostala na loňské půlnoční od zářivého úsměvu s nádhernými dlouhými vlasy. (To žluté srdíčko nám doma visí nad jídelním stolem a dává mi s jeho červeným puntikátem dvojníkem pocítit, že je se mnou někomu dobře na světě ☺).

To je ono! Udělat ke každému citátu přívěsek, který by se mohl pověsit na klíče, přidělat na zip nebo jen tak pověsit pro radost třeba na lustr, v autě nebo si jím ozdobit oblečení. A kdo jiný by je měl připravit než děti s jejich originálními nápady a nevyčerpatelnou fantazií! Teď už jen sehnat někoho šikovného, kdo by nám s výrobou přívěsků pomohl...

A protože u každé dobré věci stojí anděl, najednou bylo pomocníků spousta. Hlavní

andělkou byla Majdalena Marešová, pomohla nám vybrat materiál a naučila nás s ním pracovat. Našla se spousta ochotných rukou dětí z Minispolče

i šikovných maminek. Za dvě podzimní sobotní odpoledne se tak podařilo vyrobit z Fima přes 400 kusů přívěsků. Byly to krásné chvíle sdílené radosti, smíchu a zpívání, i když za okny už bylo sychravo a nevlídno... přece jen ty „prástky“ našich předků měly něco do sebe ☺.

Za ty vzácné okamžiky obyčejného lidského štěstí děkuje Bohu, Jeho andělům i všem Jeho nadšeným pomocníkům

Magdalena Jarošová

Boží pohlazení?

Svátky Božího narození jsou opravdu „kouzelné“. Před dvěma lety jsem na Půlnoční při slovech písničky „Tichý Betlém v dálce spí, netuší, že přišel Pán“ uslyšela tak silně Boží

zavolání, že se nedalo dělat nic jiného, než jít za Ním... A když nás pan farář letos při půlnoční vyzval, abychom byli vnímaví k Božímu pohlazení, byla jsem zvědavá... A přišlo!

Na svatoštěpánském zpívání koled se sešly děti věřící i nevěřící. V jedné chvíli jsme se společně s dětmi chytli za ruce a já je mohla dovést k jesličkám... klečeli jsme společně před jesličkami a zpívali Jezulátku „Jak jsi krásné neviňátko“...

Díky, Pane! ...za pohlazení.

Magdalena Jarošová starší

Vánoce na horách

Není tomu zas tak dávno, kdy bylo 22. prosince, a my jsme si chystali batohy s radostí, že na vánoce nebudeme v Praze, ale na horách. Bylo to po prvé, co jsme se rozhodli, že tyto svátky budeme trávit mimo domov, a tak vše pro nás bylo nové, jakoby „zabalené“ překvapení. O to možná s větším očekáváním jsme se těšili na ten moment, kdy uslyšíme tu zprávu, že se narodilo dítě jménem Ježíš a je to Boží syn. Jaké to asi bude a co to s námi udělá...?

V tichu hor jsme věděli, že to bude jiné než ve velkoměstě.

A tak nastal Štědrý den. Vařilo se, zdobil se stromeček, chystal se stůl, někdo se posíl, někdo od každého ochutnával, stavěl se Betlém, sváteční oblečení, my kluci jsme se nemohli dočkat, tak jsme v mezičase „vedli“ sourozenecké diskuze... na vánoční téma..., a také jsme trénovali koledy a nakonec jsme se domluvili, že budeme ministrovat na všech vánočních mších.

V 15 hod. jsme vyrazili do Poniklé, kde byla vánoční mše od 16 hod., pak do Harrachova a Rokytnice. Tichá noc se snesla do hor, možná i do srdcí lidí, a přikryla celou zem. A do této noci zazářilo světlo z Betléma, protože právě v něm se narodilo dítě.

Přesně o půlnoci byla vánoční mše v jabloneckém kostele. Zpívala se zde mše J. J. Ryby „Hej mistře“. Je to krásné dílo, které zná asi každý. Zpívá se v ní, jak lidé zahlédnou nějaké znamení, vzájemně se budí a kazují si ho, jdou se tam společně podívat. Naleznou dítě Boží, v pokoře pokleknou a jeho narození promění jejich život...

Tak možná v tichosti srdce, možná s pozorností srdce jsme mohli naslouchat Božimu slovu, myšlenkám a postřehům otce Iva. Tak jsme mohli hluboce prožít blízkost Boha, být prostě v ní, nechat ji na sebe působit a...

I náš pětiletý bratr Josef zvládl všechny čtyři vánoční mše. Na té půlnoční si tedy při kázání zdříml, ale pak se usmíval dál a ministroval.

Celý vánoční čas jsme prožili s přáteli, radovali se, zpívali jsme koledy, zvláště na sv. Štěpána.

V neděli byl v Poniklé křest Jakuba, který se tak stal Božím dítětem, a všichni jsme se mohli radovat, slavit a děkovat za něj.

Pak jsme se vrátili zpět do Prahy, ale tím vánoce zdaleka nekončily, a proto jsme přijeli ještě na poslední vánoční víkend, nejen proto, že byl sníh a abychom si zalyžovali, ale taky proto, abychom tu zakončili to, co jsme zde zahájili - čas vánoční oslavou svátku Křtu Páně.

Děkujeme za krásné společenství!

Tadeáš a Monika (syn a maminka)

Děkuji...

A je za co děkovat?

Na začátku sám sobě i Vám odpovím. ANO, JE! Tato má odpověď se vztahuje především k již proběhlé Tříkrálové sbírce. Tak já tedy začnu děkovat. Děkuji ti, Bože, za všechny milé a hodné lidi, kteří věnovali finance do naší sbírky. Děkuji ti i za ty, co neotevřeli anebo nás poslali pryč, protože dostali šanci učinit skutek milosrdenství a lásky. Děkuji ti za všechny malinké, středně malinké, větší a více větší koledníky, kteří procházeli našimi městy, obcemi i osadami a přinášeli kromě pár skromných darů i přání požehnaného roku a byli ochotni „žebrot“ pro DOBROU věc, pro potřebné. Děkuji ti za všechny dobrovolníky, kteří připravili v našich farnostech celou Tříkrálovou sbírku a věnovali díl svého času, fyzické i psychické síly této Bohu libé a člověku prospěšné činnosti.

Děkuji ti za všechny otevřené dveře i lidi, kteří nabízeli svůj čas, své kroky i své peníze.

Děkuji ti, Bože, i Tobě, Človče, za tyto ohromné DARY, které od Vás mohu denně přijímat. Život bez nich by byl potemnělý a bez chuti. Jsou více než částka 87.310,- Kč, která se díky mnohým dokázala

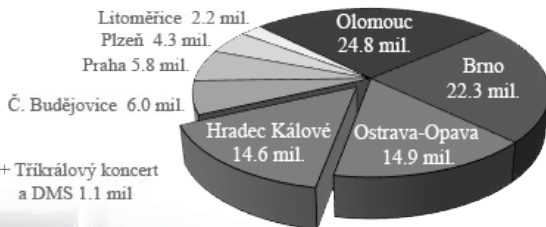

nashromáždit a ze které můžeme pomáhat tam, kde se nedostává.

S osobní vděčností známým i neznámým, se srdečným pozdravem, lidským přáním a Božím požehnáním všem lidem dobré vůle i dobrých činů.

P. Ivo Kvapil

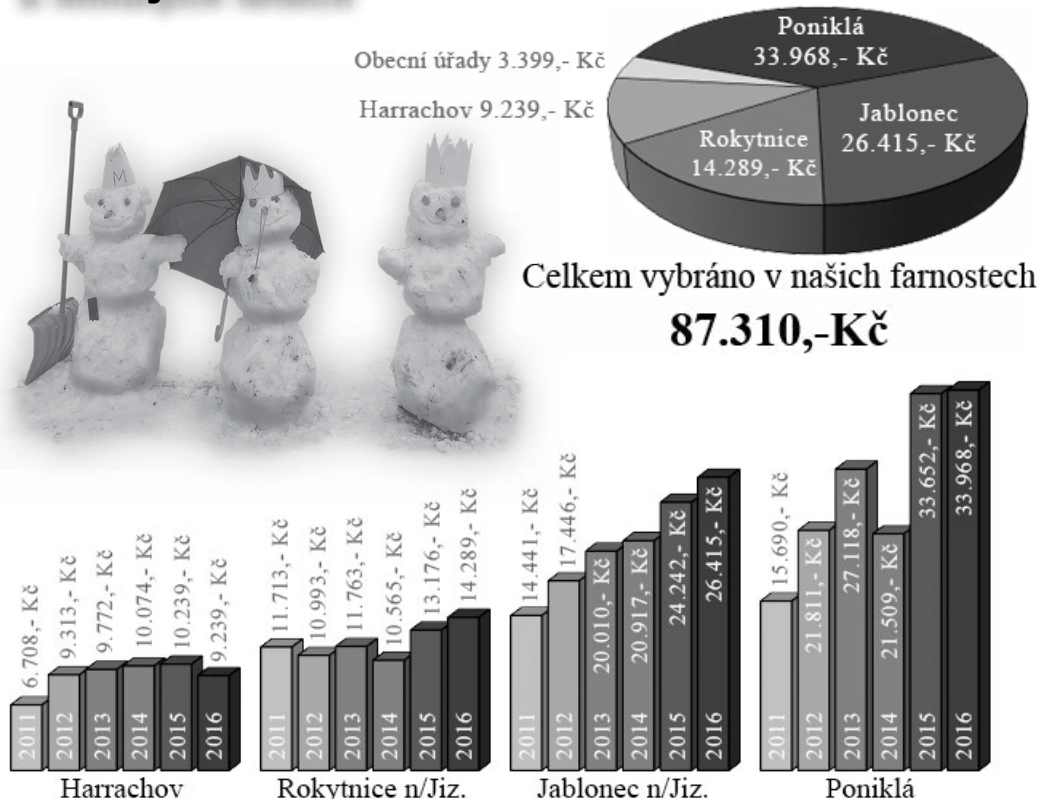
Tříkrálová sbírka 2016 v diecézích

**Celkem vybráno
96.017.783,- Kč**

Tříkrálová sbírka v našich farnostech v roce 2016 a minulých letech

Zprávy a zprávičky

Za pět minut dvanáct? Za tři minuty dvanáct!

„Hodiny posledního soudu“ dál dle vědců ukazují za tři minuty dvanáct.

Minutová ručička na symbolických „hodinách posledního soudu“, které odměřují riziko globální katastrofy, dál ukazuje za tři minuty dvanáct.

Ručička tak zůstala na stejné pozici, na jaké byla v roce 2015. I když se neposunula blíž k půlnoci, jež znamená konec lidstva, je setrvání na dosavadním místě „vážná“ zpráva.

Pokud nezměníme způsob našeho myšlení, bude lidstvo nadále ve vážném ohrožení. Akce

nyní může tyto hrozby snížit. Ale jen tehdy, když si je přiznáme upřímně a postavíme se k nim čelem.

Odborníci znepokojení prvními atomovými zbraněmi založili neziskový Bulletin amerických jaderných vědců v roce 1945. O dva roky později pak vytvořili „hodiny posledního soudu“, u nichž aktualizují polohu minutové ručičky každý rok. Pohyb ručičky určují výbory, které zahrnují ekologické odborníky, fyziky a 18 nositelů Nobelovy ceny.

Ivo Kvapil

Vstříc Božímu milosrdenství jsme vykročili společně

Mimořádný Svatý rok
- **Rok Božího milosrdenství** - pro nás, kteří jsme přišli **8. prosince 2015** do kostela sv. Prokopa v Jablonci nad Jizerou, začal tajuplně. V kostele byla tma a každý příchozí dostal rozžatou svíčku

– **světlo na cestu**. Mše svatá měla v temnotě kostela s plamínky svíček zvláštní kouzlo. Aby nás mohlo Boží milosrdenství prostoupit, musí být, stejně jako Svatá brána, i naše srdce dokořán. K tomu jsme přijali požehnání, pokropili se svěcenou vodou a obdrželi jsme bulu vyhlašující tento Svatý rok. Všichni máme příležitost zakusit plodů Božího milosrdenství – **vyjdeme na pout' do Svaté brány!**

Jarmila Novotná

Brána božího milosrdenství? Bozkov 17. 1. 2016!

Tuto neděli bude něco výjimečného. Však také p. farář zrušil všechny nedělní pobožnosti a vyzval nás k účasti na pouti v chrámu Navštívení Panny Marie v Bozkově. Je to u sousedů, tak tam nemůžeme chybět. Již cesta je výjimečná, pěkně to na silnici klouže. Jak se blížíme k Bozkovu, proud aut začíná houstnout a nakonec jsme rádi, že se nám podařilo zaparkovat.

Před vchodem nás zdraví pořadatel se základními informacemi. Někteří z nás se hned staví do fronty ke zpovědnici (pout' přece očisťuje), ale ouha, kdepak ta fronta končí, to je na jednu kajčnicků! Když se všichni usadí (tedy dodejme, čtenáři, když se celý kostel usadí), tak nám jeden z kněží sděluje, že jsme se pěkně usadili, nicméně pout' začíná nad kostelem před farou. Trvá to poctivých 15 min., než se

všem podaří přelplněný kostel opustit. Před farou si zkouším počítat poutníky, zastavím se na cca 500 přítomných.

A už celebrující biskup litoměřický, Mons. Jan Baxant, vysvětluje důležitost roku Božího milosrdenství a osvětluje výjimečnost dnešního dne – poutní chrám navštívení

Panny Marie v Bozkově byl vybrán a propůjčena mu role Svaté brány do Svatého roku. Po modlitbě průvod v čele s biskupem míří k hlavnímu vchodu do kostela, kde je naznačena Svatá brána. Brána je přeci určena k poklepání (klepejte a budete vpuštěni), tak tedy biskup klepe berlí a klepe tak mocně ke zduchu Svatého roku, až to berla nevydrží a praská. Následné všeobecné veselí uvolňuje atmosféru a začíná poutní mše svatá. Prvotřídní sbor výborně doprovází z kůru a mše svatá probíhá v atmosféře dojetí. Před sv. přijímáním upozorňuje ceremoniář, ať se lidé netlačí, na všechny se dostane; s hostiemi odchází do všech stran kostela 6 kněží.

Po závěrečném projevu pana biskupa si bere slovo zde úřadující kněz páter Krzysztof Mikuszewski a z jeho řeči vyrozumíme, že jsme sice všichni zváni k pochoštění do zdejší sokolovny, nicméně že bude zapotřebí

zázrak z Káni Galilejské k nasycení všech. Odebíráme se do sokolovny a nakonec se ojdeme bez zázraku. Pan farář se prvotřídně postaral a mimo výborného guláše nám dává ochutnat polskou specialitu bigosz, naprosto výbornou a vydatnou stravu.

Co říci na závěr? Cituji slova pátera Kvapila: „Tak neseďte přístě doma.“

M. Jína

SDM v Krakově se blíží. Jedeš taky?

Milí přátelé,
Světový den mládeže v Krakově se blíží a nejen papež v mnoha listech promlouvá k mladým a zve je na toto setkání spojené s Jubilejním rokem. I já z mnoha stran slyším pozvání a uvědomuji si, jak je důležité z nabídky udělat rozhodnutí a šířit pozvání dále. Chtěla bych Vás tedy osobně pozvat a také ty, kterým máte možnost pozvání předat, protože věřím, že letošní SDM dá komukoliv zažít mnoho neopakovatelných

Modlitba za Světový den mládeže 2016 v Krakově:

*Bože, milosrdný Otče,
který jsi zjevil ve svém Synu Ježíši Kristu svou lásku a vylil jsi ji na nás v Duchu Svatém, Utěšiteli,
svěřujeme ti dnes budoucnost světa a každého člověka.
Svěřujeme ti především mladé lidi ze všech národů a jazyků.
Veď je bezpečně po klikatých cestách současného světa a dej jim milost plodného prožití Světového dne mládeže v Krakově.*

zážitků na celý život, skvělou duchovní a přátelskou atmosféru a mnoho dalšího.

Já jedu! Jedeš taky?

Veronika Palmová

Více informací naleznete na www.krakov2016.signaly.cz/

Zprávy a zprávičky

U sv. Štěpána

Litoměřické biskupství otevřelo minipivovar s restaurací. Pivaři v ní mohou ochutnat dvanáctistupňového Štěpána a jedenáctistupňového Děkana. Biskupskému pivovaru U sv. Štěpána, který se nachází v litoměřickém Diecézním domu kardinála Trochty, požehnal biskup Jan Baxant.

Monsignore Baxant mimo jiné řekl, že se projektem rodí něco, co by mělo dávat užitek a posloužit provozu církve. Přirovnal přitom nově vybudovaný pivovar k narozenému dítěti, které se postupně staví na vlastní nohy, aby pak zpětně mohlo zajistit ty, kteří ho přivedli na svět. A jako symbol

požehnání zapsal na vstupní dveře tříkrálové znamení.

Ivo Kvapil

Sváteční den na chalupě

Každý rok se těším na celebraci žehnání našich aut. Vždy tak pro celý příští rok získám pocit větší jistoty a bezpečí. Myslím, že to tak cítí všichni přítomní.

Za první republiky to bylo výsadou aristokracie, za totality se to dělávalo tajně a nyní je zde možnost pro každého, kdo na akci přijede. Uvědomuji si ale, že požehnání mé Škodovky není samospásné. Všichni si během tohoto milého setkání motoristů všech kategorií uvědomujeme nebezpečí dopravy samotné, a že každý svým dílem a rozumným přístupem přispívá k její bezpečnosti. Abych dojela vždy tam, kam mám namířeno, je zapotřebí dát také něco ze sebe a nenechat vše na Pánu Bohu. Přizpůsobit styl jízdy okolnímu prostředí, ukázněně dodržovat dopravní a bezpečnostní předpisy a tím splynout s provozem a šířit pohodu a nikoliv životu nebezpečnou džungli.

Mým neskromným přáním bylo ale také mít požehnanou chalupu - domov, kde trávím nejvíce času. Je to dům hodně starý a lidé, kteří v něm v průběhu let žili, jistě nezažívali pouze chvíle radosti, ale také velkého smutku. To se bohužel nevyhnulo ani naší rodině. Před otcem Ivem jsem trochu ostýchavě toto své přání zmiňovala. Jednoho dne uznal, že čas nastal, a vzal diář. "Bude to středa 27. 1. 2016 v 10:00 hod," řekl. Konečně rozhodnuto. Oslovila jsem několik přátel z okolí a ti k mé velké radosti pozvání na tento den přijali.

Otec Ivo přijel na minutu přesně a také na milimetr přesně od našeho auta k mé velké hrůze zaparkoval. Přivezl s sebou vše potřebné. Ornát, kropáč i kadi-dlo položil na stolek před kanapem. Radost udělal i kytičkou. A ani přátelé nepřišli s prázdnou. Slavnostní chvíle mohla začít. Otec Ivo nejprve posvětil vodu. Společně jsme pak přečetli

žalmy a vyslechli Evangelium, společně jsme se modlili. Následovalo požehnání žijícím v domě i všem, kteří do domu přicházejí. Ivo procházel celým domem a místnost po místnosti kropil svěcenou vodou. Ve sněhu, ve svých typických sandálech, obešel také celý dům.

Povznášející atmosféru jsme pomalu končili posezením. Překvapilo mě, s jakou zodpovědností a důstojností otec Ivo k této události přistoupil. Byl to pro mě i pro ostatní silný zážitek setkání s Boží laskavostí. Docela všední den dokázal otec Ivo přeměnit v den sváteční.

Uvědomila jsem si, jak se tyto dva obřady - žehnání vozidel a žehnání domu - vzájemně doplňují, jak si jsou podobné a jak se jejich posvátnost v daný okamžik a o to více ve společenství farníků v plné síle projeví. Rozdíl mezi nimi je zřejmý a je dán nejen významem a posláním dané věci, ale i těmi, kdo ji užívají. Žehnání mého vozu chápu jako požehnání mému domu na kolečkách a všem, kteří do něho nasednou a zase vysednou. Žehnání domu vidím jako požehnání pro mě a mé blízké, kteří mně navštěvují a kteří zde přebývají. I naše lidská schránka je vlastně taková stavba. Pojďme pečovat o jejího obyvatele - naši duši, nenechme domy chátrat a pojďme baráky přeměňovat v chrámy a džungli změnit v Ráj.

Děkuji Pánu Bohu za to, že mám kolem sebe dobré duše z naší farnosti. Děkuji za to, že jsem na cestě životem poznala otce Iva, který je ochoten nabídnout svou pomoc v jakékoliv životní situaci.

Tichá Ludmila

Jakubův křest 27. 12. 2015

na Svátek Svaté rodiny

Nedávno jsem dávala vyvolat fotografie z této slavnostní události. Když jsem si je prohlížela, vrátila jsem se zpátky do těch chvil, znovu jsem vše prožívala. Chtěla bych se s vámi o své zážitky podělit ☺.

Nejprve jsme měli obavy, jestli Kubíček coby 6týdenní dítě zvládne naši horskou zimu. Sháněli jsme pro miminko teplé oblečení a pořádný fusak. Pán ale vše zařídil – venku i v kostele byla snesitelná teplota, na jedné fotografii máme dokonce zdokumentováno, že kvetly sedmikrásky! Rodiče Kubíka také řešili, na které bohoslužbě ho nechat pokřtít, protože večerní mši v Poniklé by asi Kubík nezvládl (a přiznejme si, že ani někteří dospělí, kteří by od rána slavili...). Nakonec nám farníci v Poniklé a pan farář vyšli vstříc a bohoslužbu přesunuli z obvyklého večerního času na 13. hodinu v neděli. Moc za to děkujeme.

Pan farář vyprávěl o svém křtu, kdy ho pro jeho pláč a křik museli z kostela odnést a přinést vlastně jen na křest. Kubík byl v tomto ohledu nepřekonatelný. Otevřel oči jen tehdy, když ho kněz poléval křestní vodou a pak celý obřad i venkovní sešlost prospal. Dokonce nechal mámu sníst i oběd, ale to už bylo taktak!

Na bohoslužbě mě hodně oslovilo, když podle olomouckých zvyklostí rodiče předali dítě do náruče kněze ve chvíli, kdy se všichni měli modlit Otčenáš, aby ho držel jako služebník Boží před Otcovou tváří a před všemi těmi nebeskými kůry. Kubíček se křtem vlastně narodil „z vody a Ducha“, tak jak to chce Pán a jak je to potřeba, aby se člověk mohl dostat znovu do ráje. A co víc bychom si jako jeho rodina mohli přát?

Tak ještě jednou moc děkujeme všem, kteří přišli gratulovat, ministrovat, zpívat, předat dárek, poptat se na Kubíčka. Bylo to hezké odpoledne - na fotografiích jsou šťastní lidé, vánoční výzdoba s Betlémem a zvláštní „žluté“ světlo, které nebývá obvyklé. Kéž je takových dnů v našich farnostech více!

*Jakubova babička,
Rokytnice*

Křtiny pohledem hrdé tetičky

27. 12. 2015 jsme do našeho společenství přivítali novou duši – mého úžasného synovce Jakuba Holubce. Tímto bychom také chtěli všem poděkovat za pomoc před i během obřadu.

Jelikož byla zima, největší přípravy neprobíhaly v kostele, ale doma. Kubík přes občasně protesty ovšem statečně držel, když se na něj navlékaly vrstvy bílého oblečení. Konečně jsme vyrazili. Obřad proběhl výborně. Vlastně

tak dobře, že leckdo mladé rodiče podezříval, jestli místo mladého křtěného nenastrčili panenku. Co bylo také nádherné, se odehrálo před kostelem. Dojalo mě, kolik lidí zůstalo, aby s námi u malého občerstvení oslavili nového člena naší rodiny. Poté následoval výborný rodinný oběd a návrat domů. Myslím, že nejenom Kubík spal ten večer jako miminko.

Eliška Holubcová

Oznámení

Nová rodina

14. ledna večer se nám narodil syn Tobiáš. Rádi bychom poděkovali všem za podporu a modlitby. Vnímáme pomoc ostatních a jsme za to opravdu vděční. Celý tento čas je pro nás skutečným požehnáním. Máme ze srdce radost. Radujte se s námi.

Jirka a Anička Jínovi

Zprávy a zprávičky

Z Filipín

51. Mezinárodní eucharistický kongres se konal na Filipínách.

Kongres začal 24. ledna a trval do 31. ledna 2016. Českou republiku zastupovala skupinka v čele s královéhradeckým biskupem Janem Vokálem a českobudějovickým biskupem Vlastimilem Kročilem.

První eucharistický kongres se konal ve Francii v roce 1881. V říjnu 2015 se také konal i první Národní eucharistický kongres v České republice, kterého se zúčastnily tisíce věřících z celé naší země.

Před začátkem Mezinárodního eucharistického kongresu zaslal papež František

prostřednictvím kardinála Angela Sodana poselství místním biskupům, ve kterém zdůrazňuje poslání církve šířit Boží „trvalou lásku“ všem lidem.

Ivo Kvapil

Kterak se pan farář z Jablonečku mariánským ctitelem stal (minimálně na 1 noc)

Když se začaly odvíjet první dny nového roku a já si uvědomil, že už je leden, stále znovu mi přicházelo na mysl, že 13.1. je přece výročí ve Filipově. Podíval jsem se tedy na internet, zdali i letos tam bude mše sv. ve 4 hodiny ráno. Ke svému překvapení jsem zjistil, že je letos dokonce 150. výročí Zjevení Panny Marie a zázračného uzdravení ochrnuté Magdalény Kade.

Oslovil jsem tedy několik známých, zdali bychom nemohli jet společně, ale nikomu se to nehodilo. Tak jsem oslovil ještě P. Iva, jestli by se nechtěl podívat do Filipova. Když jsem mu vysvětlil, o co běží, tak z druhé strany pomyslného drátu zaznělo: „No, já teda zrovna na nějaký zjevení moc nejsem, ale ještě to zvážím“. Když se pořád neozýval, byl jsem smířen s tím, že pojedu „sólo“. Večer před odjezdem asi ve 20:30 h zazvonil telefon: „Tak já bych teda jel.“

Vyjížděl jsem od fary v Jilemnici asi v 0:50 a v 1:15 jsem stál před farou jabloneckou.

P. Ivo se ke mně „nalodil“ a noční cesta probíhala velmi dobře. Protože jsme faráři a ti by měli mít trochu pochopení pro lidi, nechali jsme v tuto noční dobu paní v navigaci ještě spát. Mohli jsme si tak povídat a po nějakém čase,

když můj spolujezdec řekl: „Jak řekneš, tak to bude“, jsem navrhl, že bychom se mohli pomodlit růženec. Jelikož

jsme tak trochu intelektuálové, modlili jsme se ho ve třech jazycích – tedy postupně, ne najednou, takoví intelektuálové zas nejsme. Tak přišla ke slovu latina, němčina i mateřština. Nakonec se ukázalo, že to byla celkem dobrá průprava, neboť mše sv. byla česko – německá.

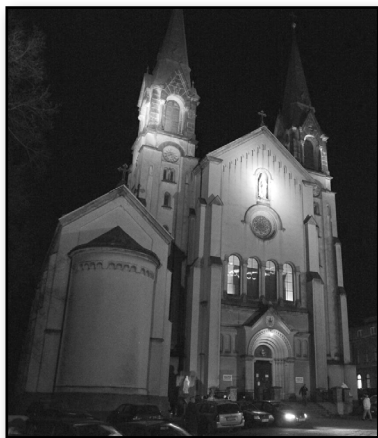
Když jsme projížděli Žitavou, tam už jsme to neznali, probudili jsme paní v navigaci. Dost dlouho se nemohla zmátořit, tak jsme si noční „Zittau“ docela podrobně prohlédli, pak se ale konečně probírala a dovedla nás až do Filipova.

V bazilice jsme stanuli asi ve 3:15 a jako prvního jsme mohli pozdravit P. Josefa Pospíšila (1938), který přijel až z daleké Vysočiny. Koncelebrujících kněží a jáhnů bylo prý sedm desítek, takže jsme se na převlékání v sakristii hodně těsnili. Pontifikální mše sv. byla za účasti dvou biskupů, litoměřického Jana Baxanta a biskupa Wolfganga z Görlitz. Začátek byl jako vždy při této super ranní mši (4:00) v kapli Zjevení, kde jsme chvíli setrvali v tiché modlitbě. Bazilika byla zcela zaplněna věřícími (cca čtrnáct set) nejen z Čech a Moravy, ale i ze Slovenska, Německa, Polska a Rakouska. Velmi milé a příjemné bylo, že jsme se po mši sv. mohli nejen ohřát, ale i nasnídat a společně si popovídat, jak kněží, tak i věřící, v přilehlém Domově duchodců.

V sakristii se k nám připojil ještě P. Evermod z Libštátu, takže aniž bychom se předem domlouvali, byli jsme nakonec na této slavnosti 3 kněží z vikariátu, což je rovná polovina.

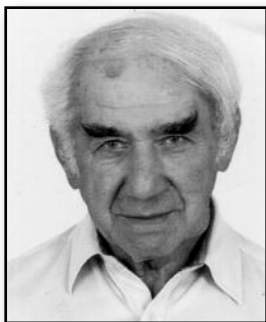
Na zpáteční cestu jsme už paní v navigaci raději nebudili, zato Panna Maria nás dovedla bezpečně k cíli. Byl jsem moc rád, a věřím, že nejen já, že jsem mohl tuto noční pouť absolvovat. Prožili jsme krásnou liturgii a mohl jsem zde v modlitbě vzpomenout na ty, kdo mě prosili.

P. František Mráz

Paprsek z věčnosti - vděčnosti

Dne 10. 1. 2016 odešel po těžké nemoci S. Arpa. Chtěla bych poděkovat všem, kteří mu v jeho těžkých chvílích pomáhali. Zvláště paní Tiché L. a panu faráři Ivo Kvapilovi, který přicházel

na návštěvy domů i do nemocnice. Po jeho návštěvách byl Silvestr velice uklidněn. Ať Bůh žehná všem, kteří nám v těžkých chvílích pomáhali.

Dne 15. 1. 2016 bylo poslední rozloučení se S. Arpou v kostele sv. Michaela v Rokytnici. Při mši sv. hrála hudba na varhany a housle. Pěkně zpívala Bára Jínová, Silva měl její hlas moc rád. Upřímnou řeč měl pan farář Ivo Kvapil. Spousta ministrantů u obětního stolu pěkně sloužilo a množství přítomných v kostele potěšilo i povzbudilo. Srdečně děkuji vám všem.

Arpová

Děkuji všem členům redakce, kteří vždy trpělivě a ochotně připravují nové číslo a udržují svou práci tým redakce. Děkuji také těm, kteří najdou čas a odvahu, aby se podělili s ostatními svým psaným slovem a také jakkoliv jinak se podíleli na chodu farnosti. Díky také Vám, kteří časopis čtete! A velké díky patří Pánu, že stále Našemu životu žehná k tomu, aby nadále vycházel. Díky!

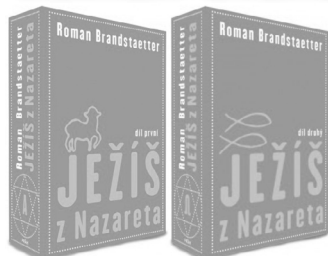
Veronika Palmová

Přečetli jsme a doporučujeme

Roman Brandstaetter: Ježíš z Nazareta

(Vydalo nakladatelství Práh, 2015)

žid, ale přestoupil na křesťanství. Díky svým znalostem napsal čtyřdílný román popisující Ježíše v evangeliích jako žida ve starozákonní

Román Ježíš z Nazareta napsal polský autor Roman Brandstaetter, který se narodil jako

židovské společnosti. Ve spojení s přesnou interpretací Bible pak vzniklo dílo, které se podobá například románu Quo vadis, nebo Egyptřan Sinueth. A ačkoliv se jedná o dva tlusté svazky, kniha čtenáři ubíhá a vtahuje ho do nejznámějšího příběhu všech dob zcela novým a fascinujícím způsobem. Však si ji přečtěte a posuďte sami.

Jaroslav Šimůnek

Anežka Novotná

*Narozena 5. 2. 1936
v Partutovicích*

Povíte nám, kdy a kde jste přišla k nám na svět?

Narodila jsem se 5. 2. 1936 v Partutovicích (Oderské vrchy) jako nejmladší ze sedmi dětí. Nejstarší bratr byl Edmunt, pak František – stal se pekařem, dále Štěpánka, potom Karel – stal se kovářem, Antonín, Anna a nejmladší jsem já, Anežka.

Jak jste vycházela se sourozenci?

Byla jsem nejmladší – otesánek – musela jsem vydržet všechno, ale šlo to.

Máte nějakou milou či nemilou vzpomínku na dětství?

Smutnou událostí bylo úmrtí mojí maminky. Umřela nám, když mi byly tři roky.

A tu úsměvnou? To když mě Antonín při hlídání pustil do potoka... (Smích.)

A co škola?

Na učení jsem nikdy moc nebyla, ale šlo to. Po základní škole jsem chodila do měšťanky ve Stříteži nad Ludinou, asi pět kilometrů od naší vesnice. Po měšťance jsem musela zůstat s bratrem Antonínem doma a pomáhat v hospodářství.

Než půjdeme v životě dál - co vaši rodiče?

Vychovávala mě babička. Když nám umřela maminka, tak jsem odešla z domu na pole ji hledat, až jsem se ztratila. Ale babička mě našla.

A tatínek?

To víte, no, tak všelijak. Otec byl v Itálii na Piavě ve válce...

A co vaše dětství a víra - kostel?

To nebyl problém. Pan farář byl hodný (P. Antonín Přecechtěl). Byly u nás velmi pěkné májové, ty se mi moc líbily - to jo.

A jak šel Váš život dál?

Po měšťance jsem zůstala doma v hospodářství od roku 1951 do r. 1958. Potom jsme šli do JZD.

V roce 1964 jsem si vzala svého manžela. Seznámili jsme se přes známé. On byl soukromý hospodář v Rokytnici nad Jizerou, to se mi líbilo. Tak jsem se stěhovala do Krkonoš, nad lípu nad domovem důchodců.

Jak se Vám opouštěl rodný kraj?

To vám byla taková rychlovka, že jsem o tom ani nestihla přemýšlet. To šlo ráz na ráz.

Oderské vrchy a Krkonoše - vnímáte mezi nimi nějaký rozdíl?

Před svatbou jsem ani nevěděla, že nějaké Krkonoše jsou. Později se mi velmi stýskalo. Pak se nám narodily tři děti (Josef, Aleš a Jitka) a na stýskání nezbyl čas. Pracovala jsem na statku, pak korálování, potom jako kuchařka v sousedním domově důchodců a nakonec v papírnách – odkud jsem šla do důchodu. Ještě jsem se důchodu dožila – smích.

Chtěla jste se někdy vrátit do rodného kraje?

To jo, ale už by to stejně nebylo jako dřív. V 70. letech jsme se chtěli stěhovat někde do okolí Hradce. Pak jsme ale svoji chaloupku jen opravili.

Ted' bydlíte v domě s pečovatelskou službou. Jak se vám chtělo stěhovat?

Nejdřív jsem myslela, že to nebude pravda, a pak to přišlo hned. Na Pasecké slavnosti (2016) jsem už byla tady. Je to ale blízko kostela, tak to jde.

Máte ještě sourozence? Pokud ano, jak často se navštěvujete?

Dříve jsem jezdila domů tak jednou za rok. Teď už jen na pohřby. Už mi všichni odešli a zůstala jsem jen já a sestra Anna.

A co váš duchovní život po příchodu k nám do Krkonoš?

Do kostela se chodilo do Jablonečku.

A proč ne do Rokytnice?

Nevím, to bylo daný.

V současné době mě mrzí, že nemáme ministranty.

Na co jste v životě hrdá?

Na svoje děti.

Z čeho máte v životě radost?

Ze všeho, pořád je z čeho se radovat. Ještě mě bavilo a baví chodit na poutě, to jsem měla ráda.

Povíte nám, kde jste byla?

Medžugorie, Hostýnek, Fatima, Jablonné v Podještědí a už si ani nevzpomínám.

Máte nějakého oblíbeného kněze, biskupa, papeže?

Všechny! Jan Pavel II. nebyl špatný, Benedikt byl také dobrý. František se mi ohromně líbí. Nevím, jestli bychom se líbili my jemu...

Máte své oblíbené svaté?

Svatou Anežku – moji patronku, Judu Tadeáše, Pannu Marii a spoustu jiných.

Co ráda čtete?

Nemám ráda detektivky a nerváky, to mě nebaví. Ráda koukám na TV Noe. A jinak čtu ráda všechny dobré knížky.

Pomalů se blížíte na práh věčnosti – připravujete se nějak?

Už s tím počítám a dělám, co můžu.

Povíte nám něco na závěr?

Vy jste tak zvědaví!

Já jsem s Bohem zadobře. Já Ho neprosím. Jen se modlím a děkuji.

Modlím se za všechny, tak jak jsme v kostele. Musí se vycházet se vším a všemi. Vždycky to nějak jde. Jen se musí chtít.

Svěřte nám ještě nějaké životní motto nebo moudro – pokud chcete?

Modli se a pracuj.

Děkujeme Vám za nahlédnutí do Vašeho života. K Vaším nedávným 80. narozeninám přejeme Boží požehnání a ať se Vám mezi námi a s námi dobře žije.

Ivo Kvapil

D 136 6 1

Anička Marková

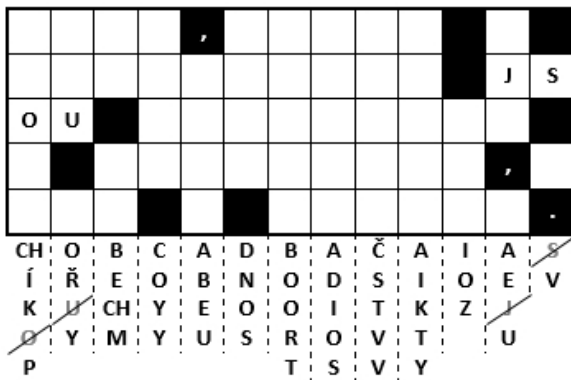
D. 4.

(z knihy P. Kreefta *Modlitba pro začátečníky*)

Par

Uzávěrka příštího čísla: 29. května 2016

(sv. František Saleský)

Ptá se mládě velblouda svého otce: „Tatínku, proč máme tak široké prsty u nohou?“ Dospělý velbloud odpoví: „Víš, synku, my jsme koráby pouště a potřebujeme je, abychom se nebořili do písku“. Synek se ptá dál: „Tatínku, proč máme hrb?“ Dospělý odpoví: „Víš, synku, my jsme koráby pouště a v hrbech máme uloženou vodu, abychom v poušti vydrželi.“ A synek se ještě zeptá: „A proč máme tak široké klapky na nozdách?“ Otec odpoví: „No, když jsme koráby pouště, tak aby nám vítr nefoukal písek do nozder.“ Mladý velbloud se zamyslí a znovu se ptá: „A tatínku, k čemu nám to všechno je tady v ZOO?“